

# РЕШЕНИЕ

№ 7841

гр. София, 22.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев**

**ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева**

**Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8041** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Р. Г. С., чрез процесуалния му представител адв. Н. А., против Решение от 29.06.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав, постановено по н.а.х.д. № 2335/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 462026-F476381/10.09.2019 г., издадено от Началник отдел „Оперативни дейности“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП), с което на Р. Г. С. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1000 лв. на основание чл. 278б, ал. 1 от ДОПК, за нарушение на чл. 13, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Излага съображения, че изводите на СРС са бланкетни и не са взети предвид аргументите, изложени в жалбата. Твърди, че е налице нарушение от страна на проверяващите, а именно не е спазен предвидения в разпоредбата на чл. 127в, ал. 3

ДОПК 4-часов срок. По съществу на спора твърди, че извършеното нарушение представлява маловажен случай, като следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Въз основа на изложеното се отправя искане за отмяна на решението на въззивния съд и на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба - Централно управление на НАП, сектор "Оперативни дейности", в съдебно заседание чрез юрк. Б. оспорва основателността ѝ и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заявеното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба следва да бъде оставена без уважение и решението на СРС да потвърдено.

Административен съд София-град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна се установява, че на 08.03.2019 г. в 21:25 ч на ГКПП-К. е започнал фискален контрол върху стоки с висок фискален риск – 2069,76 кг кашу: пресни или сушени, без черупка. Същите са превозвани в МПС с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке [рег.номер на МПС] с водач Р. С..

Водачът на МПС декларира място на получаване/разтоварване - [населено място], [улица], склад Т. с дата и час на пристигане 11.03.2019 г., 9.00 часа. При проверката върху автомобила орган по приходите поставил техническо средство за контрол № 0440876.

На 11.03.2019 г. в 16:30 часа орган по приходите в дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП извършил проверка на посочения адрес за разтоварване на стоката - склад Т., находящ се на адрес [населено място], [улица]. При проверката установил, че Р. С., като водач на товарен автомобил е отстранил техническото средство за контрол - № 0440876, както и разтоварването на два броя палета. От сведение на офис-куриер, камионът е бил отворен и със свалена пломба, намерена на земята в непосредствена близост до МПС, като служителят я взел и залепил върху едно от палетата.

За така установеното е съставен АУАН сер. АН, № F476381/12.03.2019 г., в който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 13, ал. 2, т. 5 ДОПК. Въз основа на цитирания АУАН Началникът на сектор "Оперативни дейности" при ЦУ на НАП е издал обжалваното наказателно постановление, с което е наложил на Р. С. глоба в размер на 1000 лв. на основание чл. 278б, ал. 1 ДОПК, за нарушение на чл. 13, ал. 2, т. 5 от същия кодекс.

За да потвърди обжалваното наказателното постановление, СРС е приел, че същото е издадено от компетентен наказващ орган, а при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Обосновал е извод, че нарушението е безспорно доказано. Приел е, че обстоятелството дали служителите на НАП са пристигнали в законоустановения срок от 4 часа, считано от заявения час на разтоварване, или по-късно, не е от съществено значение за ангажиране на

отговорността.

Така постановеното решение е правилно.

Не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да опорочават обжалваното наказателно постановление.

Правнорелевантните факти са установени по безспорен начин, по същество касаторът не оспорва факта, че техническото средство за контрол на задната врата на камиона е било отстранено от него, доколкото 4-часови срок бил изтекъл.

Разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 5 ДОПК въвежда задължение на водача на транспортното средство, с което се осъществява движението на стоки с висок фискален риск, да запази целостта и да не поврежда техническите средства за контрол, поставени от орган по приходите. В случая, административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана именно заради незапазването на целостта на техническото средство, като са без всякакво правно значение обстоятелствата, касаещи конкретните причини или начини, по които се е стигнало до отстраняването. От значение за правилната квалификация на нарушението е единствено неизпълнението на задължението за запазване на неговата цялост от страна на водача на МПС.

По делото няма спор за това, че органите по приходите не са спазили предвидени в закона 4-часов срок, но последното обстоятелство не дава право на касатора да не съобрази поведеното си с нормата на чл. 13, ал. 2, т. 5 от ДОПК. Съгласно чл. 127в, ал. 3 ДОПК техническите средства за контрол се отстраняват не по-късно от 4 часа от заявения от водача час на разтоварване/получаване. Както правилно е посочил районният съд, изтичането на последния 4-часов срок не дава правото на касатора да отстрани сам техническите средства за контрол, доколкото нормата на чл. 127в, ал. 2 ДОПК изрично посочва, че техническите средства за контрол се отстраняват от орган по приходите на мястото на разтоварване на стоката. Неизпълнението на последното задължение на органите по приходите може да бъде основание за търсене на отговорност за евентуално нанесени вреди, в резултат от това поведение, но не и да дава правото на касатора да реализира правомощията на органите по приходите по чл. 127в, ал. 2 ДОПК.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като въззивният съд не бил обсъдил всички наведени от жалбоподателя възражения. При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че съдът има служебно задължение да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалния и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Необсъждането на някои от възраженията на жалбоподателя не представлява нарушение на процесуалните правила, още по-малко би могло да се приеме за съществено процесуално нарушение.

Неоснователно е и възражението, че извършеното нарушение представлява маловажен случай и не са налице предпоставките за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Законът за административните нарушения и наказания не съдържа легална дефиниция на "маловажен случай". Съгласно ТР № 1/2007 г. на ВКС прилагането на чл. 28 от ЗАНН по своята същност представлява освобождаване от административно-наказателна отговорност и следователно по силата на

препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН, съдържанието на понятието "маловажен случай" и критериите за определяне на дадено административно нарушение като маловажен случай, следва да бъдат извлечени от чл. 93, т. 9 от ДР на НК. По смисъла на посочената норма маловажен е този случай, при който извършеното престъпление с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Вмененото на санкционираното лице нарушение е формално по своя характер. Степента на обществена опасност на конкретното формално нарушение следва да бъде преценена на база на конкретните обективни обстоятелства и субективно поведение /отношение/ на нарушителя. Изискването на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ДОПК, в т.ч. и т. 5 от същата разпоредба, цели осъществяването на безпрепятствена проследимост на движението на стоките с висок фискален риск на територията Република България с оглед предотвратяване укриването на данъци и данъчни измами. В случая, установените факти по делото сочат констатиране на нарушената цялост на поставената пломба, разтоварване на стока с висок фискален риск от МПС и напускане на пределите на склада на водача, което характеризира нарушението като такова с по-висока степен на обществена опасност, още повече, извършено в момент на интензивни миграционни процеси. Всичко това, не може да обоснове приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Определената глоба в минимално предвидения от санкционната норма на чл. 278б, ал. 1 ДОПК размер се явява справедливо наказание, съответно на обществената опасност на нарушението.

Предвид горното, настоящата съдебна инстанция намира, че процесното наказателно постановление е законосъобразно. По отношение на обжалваното решение на СРС не се установяват касационни основания за отмяна по чл. 348, ал. 1 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Предвид изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София-град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.06.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 2335/2020 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Р. Г. С., [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.